

זוכה פרס ישראל

הקאמרי
התיאטרון של תל-אביב

פופר

מאת חנוך לוין

קומדיה מוסיקלית

פופר

קומדיה מוסיקלית מאת חנוך לוין

סיפור המחזה

שוורצ'סקה, זוג יונים בני ארבעים, מתפייסים אחרי ריב מתוק הודות לתיווכו המסור של פופר, ידיד המשפחה. תיווך זה, שבעטיו נודעים לפופר סודות קטנים של שורץ, מעלה בשורץ את התשוקה הרותחת שפופר ימות. פופר נעלב ונחלה. שורץ מחכה למותו. שורצ'סקה מגנה את שורץ, אצה לבקר את פופר החולה, מה שמלבה את תשוקת-המוות של שורץ עוד יותר, מה שמאיץ את קצב ביקוריה של שורצ'סקה אצל פופר עוד יותר. השתדלותו של כץ, ידיד פופר, לרסן את השורצים המשתוללים, זוכה להתעלמותם המוחלטת. פופר נוטה למות, כתרופה נואשת אחרונה להצלת חייו הוא מורה לכץ למצוא לו באופן דחוף כלה.

כץ מוצא כלה. זוהי קולפה, זונה מן התחנה המרכזית, והיא מוכנה להתחתן תמורת תשלום הגון. כץ משלם, פופר חושב שזוהי אהבה ומבריא. השורצים מקבלים את אושרו של פופר כפגיעה אישית - בזה הם מאוחדים - ולוקים בעצירות. הם פונים לפופר לדרוק את הזונה למען ירווח להם. מכאן ואילך...

[מתוך התקציר שכתב חנוך לוין]

בימוי מוני מושונוב
מוסיקה מקורית עומר קליין
כוראוגרפיה צחי פטיש
תפאורה אלכסנדרה נרדי
תלבושות פולינה אדמוב
תאורה עמיר ברנר
עוזרת לבמאי דבורי ריס

משתתפים (לפי סדר הופעתם):

שורצ'סקה עירית קפלן
שורץ איציק כהן
פופר יניב ביטון
כץ נדב אסולין
קולפה שרית וינו-אלעד
קלידים טל בלכרוביץ'

נגינה בהקלטה פסנתר, בס ותופים עומר קליין
הוקלט באולפני "פלוטו"
טכנאי הקלטה ומיקס נעם לוינברג, דניאל אנגליסטר

מנהלת ההצגה מזל מלכה-קטי/נילי בארי
מנהל הבמה אלי משה
עובד במה אמיר עבדי
תאורן אלי טמסוט/דרו אופינקר
סאונד שי שדה
בקליינר שלומי סיבוני
מלבישה/אבוזרנית דפנה הנדלי-יצחקי/אירנה ויימן
מאפרות כל המחלקה

עורכת התוכנית רבקה משולח
מעבד התוכנית איתמר וכסלר
צלומי ההצגה יוסי צבקר
צלומים נוספים איתמר וכסלר

מחלקות הייצור של הקאמרי להצגה זו:
תפאורה ובמה: אלכס גולדין / תלבושות
ומתפרה: הדס אבנרי, רימה חזין, אביב רון;
וכן: ליאוניד אליסוב, אוקסנה יאנוביצקי /
אביזרים: אורלי שנברגר, ולריה גלזמן /
איפור ופאות: מלאני קפלן, רנה שפיר, טניה
רוזנשטיין, נטשה אוסמולובסקי, לנה פרגמן,
לרה גולומב, מיכל שביט, חני שלום, מיטל
אייזנשטיין, אירה סימנובה
בניית התפאורה סדנת התיאטרון

בנק הפועלים
להיתראשון זה מחייב!
הקאמרי
התאטרון של תל אביב

הצגה ראשונה: 9.8.12
משך ההצגה: כשעה ו-40 דקות. אין הפסקה

א ת חנוך ראיתי בפעם הראשונה בבית קפה ליד הבימה.

הייתי עדיין סטודנטית חסרת ביטחון והתלבטתי במשך דקות ארוכות אם לגשת אליו ולהחמיא, או לוותר ולא להביך את עצמי.

התלבטתי ובהיתי... ושוב התלבטות ושוב בהייה... עד שהוא קם, חייך לכיוון, אולי אפילו ממש אלי, שילם את החשבון והלך... באותו רגע ביקשתי מאלוהים לזכות להגיע לבמה הרפרטוארית ולשחק באחד מתפקידי הנשים שלו, ואולי אפילו לעבוד עם חנוך הבמאי... ביקשתי, ובאותה נשימה פקפקתי בעצמי: "אני לא זהרירה, אני לא תיקי, אני לא ג'יטה, אני קפלן, מבתים" ובכל זאת... זכיתי לשחק את שפרכצי, את בולבה, את שורציסקה, והתיאבון, מאז, רק גדל.

אז תודה ענקית על הנשים הלויניות העצומות, על הצחוק וגם על הבדידות...

אני גאה להיות חלק משושלת שחקני לויני ויודעת בוודאות שיום אחד, כשאשחק גם את ביג תוחעס ("יעקובי ולידנטל") לא יצטרכו להגדיל לי את הישבן. הישבן שלי לויני אמיתי! **(עירית)**

עירית קפלן / שורציסקה נולדה בבתים. בוגרת ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 1998. תיאטרון הספריה: פגין בפלייבוי של עולם המערב, תרזה בכך אוהבים האחרים, אשת פוטיפר ביוסף וכתונת הפסים, המכשפה בסיפורי נרניה - האריה המכשפה וארון הבגדים. בווימר, גרמניה, בשיתוף עם הקאמרי טיטינה בחלום ליל קיץ. בתיאטרון הקאמרי: אודרי בכטוב בעיניכם, בולבה ברווקים ורווקות (מילגה ע"ש עדנה פלידל לשחקנית המבטיחה), קלרה בכובע הקש האיטלקי, החצרונים בעוז לי נוץ לי, ציפי בפלונטר, הלן בשמנה (פרס הקאמרי לשחקנית המצטיינת), אנטואנט ביותש בראש, פינינה בהיה או לא היה, פרומקה בינטל, בת שבע בזהב טורקי, שפרכצי בשיץ, קוסט בקברט. טלוויזיה: דומינו גרוס, בקצב הקצב, הפרקליטים, שאול פרחים, פרנקו וספקטור, ראש גדול, האלופה, זמורי. קולנוע: זהבה בסיפור גדול (פרס השחקנית המצטיינת של הקולנוע הישראלי לשנת 2009), הופעת אורח בהעולם מצחיק.

עירית קפלן, איציק כהן

פגישה... חצי פגישה...

חנוך, זוהי פגישתנו השנייה ואני רוצה להודות לך מעומק לבי על הזכות שנתגלגלה לחיקי לשחק את שוורץ... אתה בטח לא זוכר, אבל נפגשנו לראשונה בשנת 93'. אני הייתי סטודנט בשנה ג' באוניברסיטת תל-אביב ואתה היית חנוך לזין המיתולוגי... שיחקתי בפרויקט ששילב את "שיץ" שלך עם "הוא הלך בשדות" של משה שמיר. גילמתי את פפכץ, איש מבוגר ממני בהרבה ונרגן לא פחות, ואתה באת לראות חזרה וכמובן שהייתי נרגש מאוד מהמעמד. ישבת בשקט נזירי כל החזרה וניגשת אליי בסוף עם עיניים חודרות ורכות ואמרת לי: "אתה לא מזיע מספיק - פפכץ חייב לעשות הכל כדי לחתן את בתו שפרכצי שיושבת כמו חטוטר על גבו... ואתה לא מזיע מספיק". מיותר לציין שלמרות שעברו מאז עשרים שנה, המילים שלך מהדהדות עד היום ומאז אני לא מפסיק להזיע על התפקידים שלי... והזיעה היא הכי מתוקה, כשהיא ניגרת לכבודך. **(איציק)**

שוורץ: כל החוכמה היא לדעת להיולד שוורץ

איציק כהן / שוורץ נולד בתל-אביב. בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, 1993. בשנים 1993-1995 שיחק באנסמבל עיתים והופיע ב**רומיאו ויוליה** וב**יאמר, וילך**. היה חבר בלהקת "בנות פסיה". בתיאטרון הקאמרי הופיע בהצגות: הרב קמע בהרב קמע, עזרא בהצמה של אבא, רובר דה ביל בהמפיקים, עבאס בגפן בלאדי, לייזר וולף בכנר על הגג, סאלח בסאלח שבתי, פנטולון במשרתם של שני אדונים. קולנוע: סימה ועקנין מכשפה. טלוויזיה: הבחור של שולי בתפקיד ניסו והסרט הדוקומנטרי **אדינבורו לא מחכה לי**. הופיע בסידרה **ג'וני** שלכתיבתה היה שותף. השתתף בסידרה **ראש גדול** בתפקיד אלחנן. שיחק בסרט **סיפור גדול** שזכה בפרסים רבים. לאחרונה השתתף בתוכנית הריאליטי **רוקדים עם כוכבים** ובסידרה **ניו יורק**.

איציק כהן, נדב אסולין

פופר: אני רוצה למות לפחות למען זוג שידוע צרפתי

הרגע שבו פופר יצא מהדפים

יניב ביטון / פופר נולד בירושלים. בוגר ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2004. מלגות: קרן שרת 2002, 2003. לולה שבצר 2003, דודו דותן 2004, ג. עיטור 2003. הופיע בהצגות - בתיאטרון הקאמרי: רוזנקרנץ ואוסריק **בהמלט**, **שירת הקאמרי**, **פלונטר** (מועמד לפרס השחקן המבטיח), **קאמי ביתוש בראש**, **ג'קי בזה הימ הגדול**, רוזנקרנץ ברוזנקרנץ **וגילדנשטרן מתים**, שורת תפקידים **בנפש הטובה מסצ'זאן**, גידי ברבי בע.17, **ביל בכסף עובר ושווא**, **סילביו במשרתם של שני אדונים**, דרומיו **בקומדיה של טעויות**. תיאטרון הספרייה: **מותו של אנרכיסט מפוקפק**. פרינג' (בית ציוני אמריקה): **דרך גאגארין**. הצגות ילדים: **להיות מעורב** (צוותא), **המלך צב צב**, **מסע בשניים** (תיאטרון "ביממא"), **טלוויזיה: נבחרת ישראל בטלוויזיה**, **אלנבי**, **ניוירוק**, **פולישוק**.

שרית וינ-אלעד, יניב ביטון

ל שחקן זוכר את ההיתקלות הראשונה שלו עם מחזה של חנוך לוין. "מה עושים עם הטקסט הפיוטי הזה?! איך לעזאזל משחקים אותו?!". העצות שקיבלתי מ"השחקנים הלויניים" התחילו להתערבב עם כל מיני קלישאות ומיתוסים על 'איך נכון לשחק את לוין': "תסמוך על המלים, הן יובילו אותך"; "זה רק ללמוד בעל פה ולהתכוון לכל מילה"; "חנוך (תמיד במלעיל, אגב), לא אהב שמשחקים יותר מדי, אבל גם לא אהב שלא משחקים בכלל"; "אל תשנה כלום, לא חסרה מילה, אין אות מיותרת ולכל פסיק יש משמעות".

הפתרון, בסופו של דבר, היה טמון בטקסט עצמו. נאלצתי להשתיק את מקהלת העצות, לחזור אל המחזה ולהקשיב לפופר שזועק מן השורות. שמעתי אדם שמשתוקק להשתחרר, שנחוש למרוד בגורלו, שרוצה לקרוא תיגר על אבסורד חייו ומנסה, בכל מחיר, להעניק להם משמעות. הוא לא יסכים שהשוורצים יקבעו לו, שינהלו את חייו: "מפיכם אני חי?! מפיכם אני מת?! תה עם לימון אני צריך!" הוא ישא לו אשה משלו ויעשה צחוק מסדרי בראשית.

כאן פוגש פופר את המורד הקטן שמסתתר בתוכי, את המתבגר הכמעט אנרכיסטי, שמסרב להשלים עם המציאות, ששואף לשנות סדרי עולם ולקדש את המחאה, לזעוק כנגד השוורצים שבחיי. גילוי הקשר הבלתי אמצעי בין פופר המורד וביני, היה עבורי רגע 'מפתח' - פתאום הטקסט נראה בהיר יותר, הדיבור כמו נברא מעצמו, והפופר יצא סוף סוף מן הדפים אל החיים.

אבל בעולם הלויני השחרור הפופרי לעולם לא יוכל להיות מוחלט. גם כשהוא ניצב כביכול על פסגת האושר, פופר רוצה שהשוורצים יכירו בכך. כל קיומו עדיין נקבע על פי יחסם אליו. וכמו שאדיפוס ניסה לשווא לברוח מן הנבואה, גם פופר מגלה שהשחרור הוא משימה בלתי אפשרית, ושהאלים-השוורצים, תמיד מנצחים. לפחות כל עוד הם נתפסים ככאלה. **(יניב)**

מ עטים המקרים שבהם יוצא לך לקבל תפקיד שהיחס שלך אליו מאד אמביוולנטי.

מי הוא הכך הזה, שאומרים עליו "אתה משעמם כמו מוות, וכמה שאתה נודניק, עשה טובה ואל תבלבל את המוח." מעיפים אותו מדירה לדירה, לא מפסיקים להטיל עליו שליחויות מבלי לענות לו על השאלה "מה בעצם קרה?", ולבסוף עוד שולחים אותו בלילה לתחנה המרכזית להביא לפופר אישה...

אז מי זה הכך הזה - החשוף הזה, שלא מרפד בשום שריון ותמיד נוכח כמו טפט על קיר... ומי בכלל רוצה להיות כזה??

ואיך, כשחקן, אני מוותר על הרצון להיות מעניין ונאהב ומסכים בסך הכל להיות כך.

האמת, בתחילת החזרות כעסתי עליו, שנאתי אותו. הוא עימת אותי עם הפחדים הכי קיומיים שבי. אבל ככל שתהליך החזרות העמיק, נפתחה לי דלת קטנה לעולם הקסום של כך, שיש בו סוד מאד גדול. סוד האלטרואיזם. נתינה לשם נתינה, שהתמורה היחידה עליה היא הקיום, לחיות את הכאן ועכשיו וליהנות ממנו ללא כל שפיטה וביקורת. איזה ממזר, כמה רגישות יש בכך הזה, בלי טיפת רוע ובעיקר - חמלה גדולה.

התובנה הזאת שימשה לי כמו שמיכה גדולה, שיכולתי לעטוף בה גם את כך, כמו להגן עליו ולחמם אותו... ואז הבנתי, שגם בנו, כמו בדמויות של חנוך, יש עליבות נאצלת כזאת שמותר לעמוד מולה ואפילו לחייך אליה, כי היא זו שעושה אותנו כל כך אנושיים.

ועל זה ובזכות זה אני חייב לו. אוהב אותך כך... מכל הלב...!

"הו אתם סידורים קטנים המפוזרים על פני חיי כמו שברי קרשים על פני הים. בכם אני אווז כדי לצוף לרגע על פני המים השחורים, לצוף לרגע... ולשקוע." (נדב)

נדב אסולין / כך נולד בירושלים, 1971. בוגר ביה"ס התיכון לאמנויות בירושלים. שרת בתיאטרון צה"ל. בוגר סטודיו ניסן נתיב. זכה במלגות ע"ש עדנה פלידל וע"ש אבנר חזקיהו. הצגות בתיאטרון הקאמרי: הלילה ה-12, רצח, פטרה, אדון וולף, שידוכין, אויב העם, קברט ליון, אשכבה, רווקים ורווקות, לכל השדים והרוחות, כובע הקש האיטלקי, זה הים הגדול, הכתובה, המלט, סאלח שבתי, משרתם של שני אדונים, קומדיה של טעויות (על תפקיד הצורך בהצגה זו היה מועמד לפסד התיאטרון כשחקן המישה של השנה). בתיאטרון באר-שבע: שירה (עגנון) ילד משלי (חגיית רכבי). טלוויזיה: שבתות וחגים, הלילה של אתי, ערוץ ניקלודיאון (בצפר). האי, פיגמות (ערוץ הילדים). קולנוע: ביקור התזמורת, התחלפות. ביים מספר הצגות בין השאר בסטודיו ניסן נתיב ובתיאטרון צה"ל. הצגות לילדים, לרוץ - מחזה קריאה בפסטיבל "צו קריאה".

נדב אסולין, יניב ביטון

קולפה: אולי אנחנו הבנים של מלכת אנגליה ואנחנו לא מרגישים

פינה יש לה* / נתן יונתן

אישה ממתונה בפינה,
אין לה למי, רואים שאין,
אבל פינה יש לה כן.

והיא ממתונה בפינה,
הזמן החזק חושק בה,
נושק בה.

היא יודעת שיש מישהו בעיר,
שמוכרח לעבור כאן.
מישהו בהיר, מישהו צעיר.

יוצאות רכבות ובאות,
והקור החזק נושק לה,
עושק בה.

היא יודעת כמה מסוכן
לאישה יפה פה לעמוד
ולשמור על הכבוד.

גברים עוברים בעורקיה, קורעים את ברכיה,
גברים סופסוף.
עוברים בעורקיה, קורעים את ברכיה.

והיא ממתונה בפינה,
אין לה למי, רואים שאין,
אבל פינה יש לה כן,
והיא ממתונה.

* * *

זנות זה המקצוע העתיק ביותר בעולם הזה.
העולם הזה עצוב. (שרית)

* את שירו של נתן יונתן הביאה שרית וינו-אלעד.

שרית וינו-אלעד / קולפה נולדה בבאר-
שבע. בוגרת ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה
"בית צבי", 1992. בין תפקידיה בתיאטרון
- הבימה: מספרת במלך היהודים, קלריסה
במשרתם של שני אדונים, זרבינט בתעלולי סקפן,
לינדה בזעקי ארץ אהובה. תיאטרון באר-שבע:
הרמיה במלום ליל קיץ, סוזן בהגולד האחרון,
פאניה פיינברג בהפסנתר של ברטה. התיאטרון
הקאמרי: אלמה בהמורדים, לוסיון ביתוש
בראש, מאשה במשפחה חמה, גולדה בכנר על
הגג, מיקי בסוף טוב. תיאטרון בית ליסין: קרן
בארוחה עם חברים, בלה באבודים ביונקרס.
הצגת היחיד שלה גילי זכתה בפרס תאטרונטו
2005. השתתפה בסדנת מחזות זמר BROADWAY
MUSICAL PROJECT בארץ ובניו-יורק. טלוויזיה:
הבורגנים, משמורת. קולנוע: פרס מטעם המכון
הישראלי לקולנוע על הסרט אלינור. מספרת
במחזמר מסוכנת; נודל; טום הרנדל - סרט בריטי
עבור - CHANNEL 4. בין הדיבובים לסרטים: נאלה
במלך האריות, טרק בטרזן, מארי באי-טי.

עירית קפלן, שרית וינו-אלעד

עירית קפלן, איציק כהן

מ גיל צעיר אני קורא את המחזות, השירים, קטעי הפרוזה, ושאר כתביו של לוי. מאז ומתמיד התפעמתי הן מהמאמץ האינטלקטואלי שמושקע בהם, הן ממעמקי הרגש שנגלים בהם, והן מהמוסיקליות הנדירה שמאפיינת את כתיבתו. אין משפט לויני שאינו בעל איכות שירית.

לעומת זאת, בפזמוניו הוא היטיב למזוג בהירות ונקיון פרוזאיים אל תוך השירה.

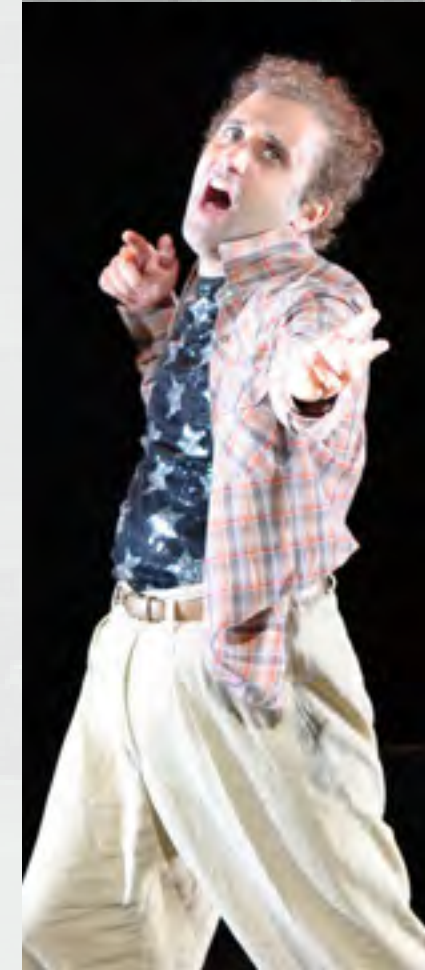
הלחנתי כמה וכמה משיריו במשך השנים מבלי שהתבקשתי. למעשה, בכל פעם שאני קורא פזמון שלו, בעיקר אם הוא מופיע במחזה, הלחן מתחיל להיוולד בי תוך כדי הקריאה, כמעט כפעולה בלתי רצונית - זה כוחו של הפזמון הלויני.

כשקראתי את "פופר" לראשונה, עוד לא ידעתי שאתבקש להלחין את המוסיקה להצגה. מרבית השירים נולדו בשלב הזה. בכל פעם שהגעתי לפזמון, ניגשתי לפסנתר (מלבד "שיר ההצעה הכספית", שנולד דווקא על גיטרה), והלחן כמעט חיכה לי בתוך הטקסט, כמו פסל בתוך גוש החומר המלא. הייתי צריך רק לגרוע, לנקות וללטש.

לוי אמר בראיון ל"ידיעות אחרונות" מה-5 בינואר, 1973: "אני כותב פזמונים הרבה זמן. ואני אוהב את זה. הצגה בלי מוסיקה נראית לי בזבוז." דבריו אלה מאששים את מה שתמיד חשתי בקריאת מחזותיו או בצפייה בהצגותיו: שהלחנים משמשים לו כמרכיב חיוני ליצירת הקסם הייחודי אותו הוא מחפש. היה לי הכבוד לשתף פעולה עם הנסיון הזה ליצירת פיוט תיאטרוני, בטקסט חזק ורב-שכבתי כמו "פופר", והעונג לשרת את החזון של הבמאי והלהקה שלפניכם. **x x x**

יניב ביטון

שירים מן ההצגה

ההורים המחכים

כץ: חצי מזמן חייך אתה רווק, אתה רווק,
אביר ואמך מחכים שתלך;
הם הולידו אותך בעצב,
הם מחכים שתתחתן,
הרבה שמחות כבר לא נשאו להם.
הם מחכים, הם מחכים,
גם אתה מחכה אתם,
מצפה לאושר שיבוא אי-פעם
וימלא את לילותיך הריקים.

כץ ופופר: חצי מזמן חייך אתה רווק, אתה רווק,
אביר ואמך מחכים שתלך.

כץ: חצי מזמן חייך אתה יתום, אתה יתום,
אביר ואמך מחכים שתשוב;
הם שוכבים לבדם בחושך,
הם מחכים לבוא הבן,
רק השמחה הזאת עוד נשארה להם.
הם מחכים, הם מחכים,
גם אתה מחכה אתם,
מצפה לנוח בין זרועות הוריך
ושוב לא לעזוב לעולמים.

כץ ופופר: חצי מזמן חייך אתה יתום, אתה יתום,
אביר ואמך מחכים שתשוב.

סיפור חייה של זונה

קולפה: כשהייתי בת-שש-עשרה
יצאתי לרחוב במוצאי-שבת;
האיש הלא נכון ניגש אלי,
הזמין אותי לסרט,
וכך נקבע שבחיי,
חיי החד-פעמיים,
כבר לא אהיה גברת.

וכך נקבע שהירח
יהיה אור-העבודה שלי,
והשמים הגבוהים
תיקרת חדר-הקבלה שלי.

כשהייתי בת-שש-עשרה
יצאתי לרחוב במוצאי-שבת;
לו בא אז רק
הגבר הנכון,
מזמין אותי לסרט,
היה נשמע סיפור חיי,
חיי החד-פעמיים,
מאופרה אחרת.

ואז היה הירח
אור החלומות שלי,
והשמים הגבוהים
חופת-געגועים שלי.

כשהייתי בת שש-עשרה
יצאתי לרחוב במוצאי שבת.

האצבע באף

שורציסקה: האהבה יפה יותר
אחרי האצבע באף,
הלילות רכים יותר
אחרי האצבע באף,

שורץ ושורציסקה: כי האצבע באף, האצבע באף
משיבה אלינו אביב שחלף,
כי השמים צוחקים והפרחים מלבלבים
אחרי האצבע באף, האצבע באף.

שורציסקה: ההורמונים זורמים
אחרי האצבע באף,
הפטמות מתקשות
אחרי האצבע באף,

שורץ ושורציסקה: כי האצבע באף, האצבע באף
מזכירה לנו חור אחד נוסף,
כי תחתונים יירטבו וסדינים יקרעו
אחרי האצבע באף, האצבע באף.

שירת שי"ן וא"ו רי"ש צד"י

שורץ: אם שמך הוא גולדברג אתה יכול למות
לך לעזאזל אם שמך הוא פוקס
אך אם שמך מתחיל בשי"ן ויש בו צד"י
ואתה לא שולץ, או שץ, או שיץ,
או שמיץ, או שפיץ, או שןץ, או שניצלר,
או שטייניץ, או שימקביץ, או שפיצר, או שפציקר,
או שיינהרץ, או שיניצקי, או שְלֹזניצקי, או שְרָצקי,
או שמואלביץ או שימחוביץ, או שצ'קץ או שצ'ופק,
או שטיצל, או שולביץ, או שטוצקי, או שידלצקי,
או שיפרוביץ, או שלקוביץ, או שטיינהולצר, או שטיינורצל,
או שטיגליץ, או שיוביץ, או שטינוביץ, או שמושקוביץ,
או שלומוביץ, או שְפֶטְשביץ, או שטוצר, או שְמֶלצר,
או שצ'רבה, או שצ'וצ'ינסקי, או שצ'גלסקי, או שצ'דרוביץ,
אלא אתה פשוט שורץ - שי"ן וא"ו רי"ש צד"י -
כי אז נוצרת לחיוב ולאחוב,

שורציסקה: ולשיר כל בוקר ששמך לא גולדברג,
ולרקוד כל לילה ששמך לא פוקס,
כי אם שמך מתחיל בשי"ן ויש בו צד"י,
ואתה לא שולץ, או שץ, או שיץ,
או שמיץ, או שפיץ, או שןץ, או שניצלר,
או שטייניץ, או שימקביץ...!

"כי העולם מלא זונות. זונות נהדרות. שמעתי על בית זונות אחד באוהיו, הוא משתרע על פי שניים וחצי מכל המדינה שלנו..." [הזונה מאוהיו]

מחזותיו של לוי, כשישים מספרם, עתירי דמויות נשים, שרבות מהן זונות ממש וחלקן מתנהגות כזונות מבחינת יחסן לפער - או לגשר? - בין מין לבין תשלום, כלומר מין שירות מקצועי נטול רגשות ורגשניות, גם כהפגנת-כוח נשי מול צרכים גבריים.

בשמות שניים ממחזות לוי מופיעה זונה - **הזונה הגדולה מבבל**, ולעומתה, בנימה מצחיקה יותר ופחות מיתית, **הזונה מאוהיו**. בין בבל העתיקה מכולנו בזמן לבין אוהיו הרחוקה מאתנו בחלל, מעצב לוי עשרות דמויות נשים המוגדרות זונות ברשימת הדמויות במחזות; ואחרות, לא רחוקות מאחיותיהן המקצועיות, סוחרות בבשרן בלית ברירה, מתוך ייאוש ובהכרה צלולה שבשר, לעתים כמוש ולעתים יפהפה ומושך, הוא מה שיש להן להציע.

הגברים של לוי, אגב, לא שונים מהן באופן מהותי.

לוי מעלה לדרגה מטפיזית-כמעט את יחסי-הסחר החומריים בין בני-אדם, כולל, ובעיקר, יחסי-מין המשקפים, דווקא באינטימיות הצפויה מהם, את מגוון החזיריות המוסריות ואת חוסר האונים הרגשי של שני המינים. בה בעת, הוא גם מציב את המין כנשק יחיד במינו נגד הכיליון, המוות, המחלה, הריקבון וחולשת הגוף - ועושה זאת במינונים משתנים של הומור פרוץ וגילוי-לב מוחלט, נע-ונד בין פאתוס לאירוניה. לשם כך הוא זקוק לזונות, נסמך על המוניטין המקצועי שלהן, אך הופך אותן לאמצעי הבעה בימתית מרתקת.

החשפנית **בייסורי איוב** מתעלסת במחזה עם שיפוד-דמו-אבר-המין הנעוץ באחוריו של איוב, ערבוב מכוון בין הארוס המוחלט-לכאורה לבין תנאטוס אכזר, בין הרגע המענג הקצר-מדי של חדות האביזר, לבין המְשך הארוך נורא של הכאב, של הגסיסה המחרידה ושל המוות הבלתי-נמנע.

בקטע יפהפה קצרצר, מין מחזה-בתוך-מחזה, מתגרה בתולה עם מלאך המוות **בכולם רוצים לחיות** ומנצחת בקרב אחרי שסחטה את הגבר-מוות השבוי בידיה ולסיום מניחה רגל על צווארו. זה באמת כך - רק בבדיון הכפול של הצגה-בתוך-הצגה.

בהזונה הגדולה מבבל בראדך מזדווג עם בגווי, אחות אשתו אשימא, הגוססת ומתה לנגד עיניהם. תחילה היא מפתה אותו: "בראדך, זכר משתוקק, שיחקתי קצת / בקצב פעימות לבך. הבשר שלי, בלי לגעת בך, / הרטיט את בשרך". אחרי הפיתוי בראדך אונס אותה במודעות מלאה למשמעות המעשה: "אני החזיר בראדך, באתי לעולם / להתלכלך בבוץ הרך והמזוהם של האישה!"

הפיכה מובהקת של גוף האישה - לאו דווקא זונה - לחפץ, נמצא **בשיץ**, כמשקפת היטב משהו מיחסו ההומוריסטי של לוי לגוף הנשי: "שני שלישי מהאישה הזאת פסולת. לקצץ ולזרוק. שיישאר התחת, בתור בסיס, ועליו ישר השדיים. שדחת. קציצת-אישה של שלושה כדורי בשר רך, שימושי, דקורטיבי וגם מתגלגל לבד לצדך..."

לעומת זאת, ובעידון שאסור לו להטעות, **בנעורי ורדליה** הנערה המפונקת איננה אלא חור ורוד, אליו מתכנסות כל תפילותיהם הנידחות של הגברים הסובבים אותה, מחוץ-חפץ בלתי-מושג לעולם, שְכִינה בכלל לא-ביאליקית ובלי כנף לחסות תחתיו, בעצם "זונה" במובן

היותר-מרושע: "...ובזה אני לוקחת מהסיפור שלכם את העלילה, והדמיון וההרפתקה ואת העניין והיצר ואת כוח החיים והרצון ואת כל התמצית והעסיס, ומשאירה פה כמה דמויות חיזורות, נטולות חיים, עומדות באור החיזור של השחר ומנפנפות אלי בידיים לברכת שלום וגעגועים..."

ורדליות דומות לה הן מאוריציה ומדגסקר **בהאישה המופלאה שבתוכנו**, הגשמות ומימושים בימתיים, נקבות-אוואטר מיניות, השלכות של דמיון גברי.

יש ללוי זונות מרושעות מגויסות-פוליטית במפורש **ברצח**: הכתומה והסגולה והורודה, הלוקחות חלק פעיל ברצח, ויש גם זונות נחמדות, ענייניות, ניגשות ישר לדבר ועתירות הומור כמו זו עם נקודת החן זו עם שומה **באשכבה**, בנסיעות העסקים המייגעות שלהן בעגלה בין הלוקחות בפדיון ובשליצ'וצי. הן נושאות דיאלוג מרני בנוסח תיאטרון-בתוך-תיאטרון, על ה"פשוש'קלה בפושק'לה".

יש זונה נושאת לפיד-חיים בלוויות שבאורזי **מזודות**, וודאי גם הזונה **בהזונה מאוהיו**. היא מגלה חולשה נוגעת-ללב, כמיהה לחום ולחיבה: "חבק אותי. קר לי. / אני זקוקה לאהבה ומוכנה / לשמוע גם על הצעות / רציניות לטווח ארוך. // הנה אתם, הנה אני, / הנה אנחנו שלושתנו. / חייכו - ולו רק בחלום."

קולפה, "אשמה" בלטינית, גם היא זונה עניינית-מסחרית, המוכרת את עצמה לחתונה עם פופר, בתקווה שימות במהרה, ובמובן זה מצטרפת גם היא לדמויות נשיות מיניות האמורות להציל ממות. היא מצטרפת למחזה רק בתחילת המחצית השנייה, והנה דווקא השוליות שלה מחזקת את תפקידה.

הקומדיה **פופר** עוסקת בתפלות העצובה-מצחיקה של העלבון הקטן וכדי לגאול את פופר מאיחוליו של שורץ למות, נחוצה זונה-מתחתנת. הסקס איתה משני. אחת התמונות במחזה מתארת בדקדקנות לווינית את העסקה בין שורץ, לא פופר, לבין קולפה, שמחירה הולך ועולה משבעים לחמש מאות, "איך יכולתי לסרב?" היא אומרת, ומיד לאחר מכן תאמר לפופר: "אתה איש טוב, אבל היה לי מוזר להיות אתך." הזונות של לוי תמיד אומרות אמת. **XXX**

פרופ' [אמריטוס] שמעון לוי מלמד בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב והיה ראש החוג. פרסם כעשרה ספרים, עשרות מאמרים ומאות כתבות בעברית, אנגלית וגרמנית בנושאי תיאטרון.

שרית וינו-אלעד

חנוך לוין

חנוך היה בנם של מלכה וישראל לוין שעלו לארץ ב-1935 מפולין.

ילדותו עברה עליו בבית מסורתי בשכונת נוה-שאנן, סמוך לתחנה המרכזית הישנה של תל-אביב. הוא למד בביה"ס הממלכתי-דתי, "יעבץ". חלק מהדמויות שחיו בסביבתו הפכו לדמויות במחזותיו.

כשהיה בן 13 התייתם חנוך מאביו, שנפטר מהתקף לב. הוא החל ללמוד בתיכון "צייטלין", בתל-אביב, אך לאחר שסיים את כיתה ט' ביקשה ממנו אמו לעזור בפרנסת המשפחה. הוא עבד כנער שליח ונרשם ללימודי ערב בביה"ס "עירוני א'".

משמאל: חנוך לוין בשעת חזרה, ראשית שנות ה-80 (צילום: גדי דגון).

למטה משמאל: בית משפחת לוין, רחוב ראש פינה פינת רחוב עקיבא איגור.

למטה מימין: נדב אסולין

מ חזאי, במאי, סופר ומשורר. נולד בתל-אביב ב-18 בדצמבר 1943 ונפטר לאחר מחלה קשה ב-18 באוגוסט 1999. למד ספרות ופילוסופיה באוניברסיטת תל-אביב.

במשך כשלושה עשורים עלה על הבמה מדי שנה לפחות מחזה אחד פרי עטו. מתוך 56 המחזות שכתב הוצגו בחייו 33 (מלבד הסאטירות הפוליטיות) על בימות התיאטרונים בארץ, 22 מהם בבימויו. "אשכבה", המחזה האחרון שכתב וביים, הועלה בתיאטרון הקאמרי והתקבל כיצירת מופת המעוררת עניין מיוחד גם מחוץ לגבולות הארץ.

לוין החל את דרכו כסאטיריקון. מחזותיו הראשונים היו סאטירות פוליטיות - ביקורת נוקבת על החברה הישראלית לאחר מלחמת ששת הימים ותחזית קודרת לגבי התוצאות הטראגיות שהכיבוש עלול לגרום בעקבותיו. בתחילת דרכו עוררה כתיבתו זעם וביקורת חריפה, אך במרוצת הזמן זכו יצירותיו לשבחים מופלגים, לפרסים רבים ולהתייחסות רחבה: מחקרים, מסות, מאמרי פרשנות וביקורת, הדנים בתכני יצירתו, באמירה החברתית-פוליטית שלו, בלשונו המיוחדת ובשפת הבימוי שלו. לוין יצר שפה תיאטרונית משלו וכינס סביבו חבורת יוצרים ושחקנים שהיו שותפים לסגנונו המיוחד. הוא "פיתח פואטיקה בעלת כתבי-יד ייחודי בתחומי המחזאות, הבימוי, טכניקות המשחק והעיצוב הבימתי, ומילא מקום מרכזי בהשתנתו הנמשכת של הדימוי העצמי הקיבוצי שלנו". (חיים נגיד - "צחוק וצמרמורת")

בשנה האחרונה לחייו דאג לוין להוציא לאור את מרבית יצירותיו - המחזות, התוכניות הסאטיריות, המערכונים והפזמונים, הסיפורים, השירים וספרי הילדים. הספרים ראו אור בהוצאה משותפת של ספרי סימן קריאה, הקיבוץ המאוחד וספרי תל-אביב.

אין עוד מחזאי עברי שיצירותיו זכו להתייחסות ביקורתית כה רבה ומגוונת בעיתונות הישראלית כמו חנוך לוין. החל ב"את ואני והמלחמה הבאה" בשנת 1968, דרך שערוריית "מלכת אמבטיה" עבור לתגובות הנסערות על "הזונה הגדולה מבבל", דרך התשבחות ל"הילד חולם" ואי ההבנה הבסיסית לגבי "ההולכים בחושך", וכלה במסע לפולין עם הפקת "אשכבה" בתחילת קיץ 2001...

עזבונו שבכתובים, תיעודי ההפקות שלו וכ-30 מחזות שעדיין לא עלו על הבמה, יוצרים מעין מורשת, מונח שחנוך עצמו ודאי היה דוחה בשאט מבודח של נפש משועשעת. מורשת חנוך אינה רק בבחינת ההווי הייחודי שנוצר בתקופת החזרות על ההצגות שביים, אלא עולם עשיר בדמויות, באסוציאציות, במצבים "לויניים", בעלי סגנון ומאפיינים ייחודיים הניתנים לזיהוי. חובבי לוין דומים לחובבי מוסיקה, המזהים על נקלה את באך או את מוצארט אחרי שתי תיבות מוסיקליות. מזה כמה שנים מתפתחת גם ביקורת דרמה, תיאטרון ותרבות על יצירת לוין והתחלות של דיון מקצועי, חלקו אקדמי, במחזות שלוין כתב ועדיין לא הוצגו. ✕ ✕ ✕

שמעון לוי, מתוך המבוא לספר "חנוך לוין - האיש עם המיתוס באמצע" בעריכת נורית יערי ושמעון לוי, הוצאת הקיבוץ המאוחד, בשיתוף קרן זגני.

יניב ביטון

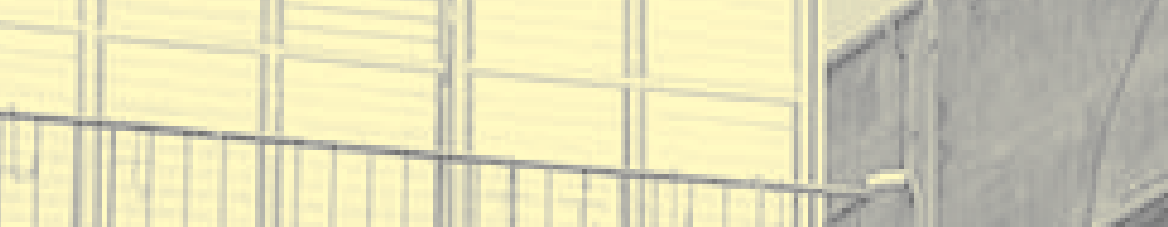
מוני מושנוב / הבמאי 30 שנה על הבמה המקצועית. בן להורים שעלו מבולגריה והשתקעו ברמלה, בה גדל. לאחר שירותו בצה"ל למד משחק באוניברסיטת תל אביב ובפרייקט הצעירים של נולה צ'לטון. עם סיום לימודיו הצטרף לתיאטרון חיפה בו שיחק חמש שנים: רומיאו ברומיאו ויוליה, נפתלי בליל העשרים, גוג ומגוג שואו, זלמנאים, שרגא קטן, רגעים, קריזה, הכפיל. בתיאטרון הקאמרי: הפי במותו של סוכן, המתלבט, אני לא רפופרט. תיאטרון נוה צדק: טייסים, משחזי הסכינים הסיני. תיאטרון בית ליסין: אחרון הפועלים, עד מאה ועשרים. תיאטרון הבימה: החווה, תל אביב הקטנה, זרים, מותו של סוכן, הקומיקאים, הכסאות, העז או מי זאת סילביה? 39 המדרגות, רומנטיקה, בגידה, השוטר אזולאי. בשנים האחרונות ביים את ההצגות הכסאות, רומנטיקה, חתונה מושלמת, בגידה בתיאטרון הבימה, משרתם של שני אדונים בתיאטרון הקאמרי. השתתף בתוכניות הבידור ערב חד פעמי, פתאום ביחד, הביצה והתרנגולת, רואים כפול עם שלמה בר אבא. קולנוע: מסע אלונקות, בכל פעם שאנחנו אומרים שלום, אהבה צעירה, בסמה מוצ'י, חתונה מאוחרת (פרס שחקן המישנה לשנת 2001), קדמה, מתנה משמיים, שנת אפס, מחילות, הלילה הוא שלנו, שתי אהבות, בדרך אל החתולים, כלת הים ועוד. טלוויזיה: בדרמה המקלחת, ובסדרות הטלוויזיה זהו זה, קצרים, מושנוב בדרכים, בטיפול, פאפאדיזי. בטלוויזיה החינוכית הגיש את התוכנית ספורט טיני, מנחה טקסי האוסקר הישראלי ופרס התיאטרון. זוכה פרס לנדאו 2003, פרס השחקן הקומי של השנה: קצרים, 2005, שלושה פרסי איש השנה בקולנוע, בתיאטרון, בבידור.

עומר קליין / המלחין נולד ב-1982 וגדל בנתניה. התחיל לנגן בפסנתר ולהלחין בגיל 7 ובהמשך למד גם נגינה בבס, ולימד את עצמו לנגן בגיטרה ותופים. למד בתיכון לאמנויות ע"ש תלמה לילין, ומופיע על הבמה המקצועית מגיל 16. מוריו החשובים היו מנחם ויזנברג, עופר ברייר, דנילו פרד ופרד הרש. למד ב-"ניו אינגלנד קונסרבטוריו" בבוסטון ולאחר מכן חי ופעל בניו יורק, שם הופיע בין היתר בבלו נווט, בקרנגי הול, ובלניקולן סנטר. הוציא ארבעה אלבומים מיצירותיו, *ROCKETS ON THE BALCONY*, *HEART BEATS*, *INTRODUCING OMER KLEIN*, *DUET*, שזכו לשבחי הביקורת הבינלאומית. האחרון היה בחירת העורך של המגזין האמריקאי "דאון ביט". הופיע בין היתר בלונדון, פאריז, ברלין, מילאנו, וינה ושטוקהולם. שיתף פעולה עם אמני הג'אז לי קוניץ, ג'ון זורן, ג'ף באלארד, ג'ונתן בלייק, מרטי ארליך ואחרים. בארץ עבד עם יהודית רביץ, רוני קינן, אביתר בנאי, אלון אולארצ'יק ועוד, והלחין שיר לאריק איינשטיין. ממובילי סצינת הג'אז הישראלית/בינלאומית, שיתף פעולה עם האמנים עומר אביטל, דניאל זמיר, האחים יובל, ענת ואבישי כהן, אבי לייבוז'ץ ועוד. בתיאטרון הלחין את המוסיקה להצגה **למון טרי** בשאושפילהאוס בדיסלדורף. פרסים: פרס ראשון בתחרות ג'אז-היולארט בבלגיה, מלגת הנשיא בניו אינגלנד קונסרבטוריו, מלגות הצטיינות של קרן התרבות אמריקה ישראל.

זחי פטיש / הכוראוגרף יליד חיפה, 1970, מנגן על פסנתר ותופים מגיל 5. בגיל 14 החל לרקוד ריקודי רחוב (ברייקדאנס) ובמקביל למד מחול קלאסי ומודרני. סיים בהצטיינות את ביה"ס לאמנויות "אינטרקול" שבמישיגן ארה"ב. במהלך שירותו הצבאי הוכר כ"רקדן מצטיין". רקד בלהקת "בת שבע" ארבע שנים ובמקביל לימד ברחבי הארץ והחל ליצור לבמה ולטלוויזיה. בין היתר יצר כוראוגרפיה למופעים של ריטה, מוני ובראבא, עמי סמולרצ'יק ועוד. יצר מוסיקה וערך פסטי-קול למופעי מחול של בת שבע, ענבל פינטו, עידו תדמור, פרק מרשל, שלי גונן, תמיר גינץ, טליה פז ואחרים. בטלוויזיה יצר כוראוגרפיה ומוסיקה לעשרות פרסומות ותוכניות, ביניהן - **זהו זה**, **החצופים**, **כוכב נולד**, **נולד לרקוד**, **אהרונ וחרבים**. זוכה פרס "יוצרים צעירים" של משרד החינוך. מועמד לפרס התיאטרון על כוראוגרפיה בשנים 2005 ו-2010. ב-1997 הקים ביחד עם דני רחום את קבוצת "שקטק", שמופיעה עלו בכ-30 מדינות ברחבי העולם. חברי הקבוצה משתתפים בפרייקטים אמנותיים מגוונים, ביניהם **שלמה המלך ושלמי הסנדלר** ו**קוויאר ועדשים** (הבימה), תערוכות, קולפים, מיצגים, תוכניות טלוויזיה ועוד. המופע **שקטק קצב בתנועה** היה מועמד גרמניה לפרס המופע הטוב ביותר לשנת 2009. בין עבודותיו האחרונות: **החשמליה**, **מופע מולטימדיה** (בימוי, מוסיקה, כוראוגרפיה, עבודת וידאו), **מה עושים עם ג'ני** בבית ליסין (כוראוגרפיה ומוסיקה), **השוטר אזולאי** (הבימה) (כוראוגרפיה ועריכת פס-קול), **משרתם של שני אדונים** בקאמרי (כוראוגרפיה), **מיצג יודאו** במזיאון משואה, תל יצחק (תסריט, כוראוגרפיה, מוסיקה), פרומו ליגת העל בכדורסל ערוץ 5 (בימוי, כוראוגרפיה, מוסיקה).

אלכסנדרה נרדי / מעצבת התפאורה ילידת רומא, עלתה לארץ בשנת 1994. בוגרת עיצוב תפאורה באוניברסיטת תל אביב. במהלך שנתיים תכננה ועיצבה כמחצית ממוזיאון י"ד ושם' החדש עבור 'זורית הראל מעצבים'. בין עבודותיה: **משרתם של שני אדונים** (התיאטרון הקאמרי), **שירי המלחמה**, **קוויאר ועדשים**, **מלכת היופי של לינן**, **בגידה**, **רומנטיקה**, **חתונה מושלמת והעז או מי זאת סילביה** (התיאטרון הבימה), **חשמלית ושמה תשוקה** (התיאטרון בית ליסין), **שירה** (התיאטרון בארשבט), **המסיבה של אביגיל** (הסטודיו של יורם לוינשטיין), **איזון עדין**, **בעלת הארמון**, **ירח אלבמה וכוונות טובות** (אנסמבל תיאטרון הרצליה), **אדיפוס** (פסטיבל עכו), **מוזר** (קבוצת המחול של נועה דר), **רוקדים בלונסה**, **גדול וקטן ובטולות שידוך** (תיאטרון אוניברסיטת תל אביב).

פולינה אדמוב / מעצבת התלבושות ילידת מוסקבה, עלתה ב-2001. בעלת תואר שני בעיצוב גרפי ודפוס. מעצבת תפאורה ותלבושות בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה: בתיאטרון החאן - **משחק של אהבה ומוזל**, **מולי סוויני**, **סדר עולמי חדש**, **הלילה ה-12** (פרס התיאטרון לעיצוב התלבושות, 2010). בתיאטרון הקאמרי - **זה הים הגדול**. בתיאטרון תמונע: **עיקר שכחתי**. בתיאטרון צוותא: **מישהו מאחורי**. בתיאטרון מלנקי: **הזקנה ועושה הנסים**, **הזר** (הצגת הפרינג' של השנה, 2004), **שושנת ירחו**, **על החטא**, **טרנדיות קטנות**, **המהגרים**, **איוב**, **אורפאוס במטרו** (פרס קיפוד הזהב לתפאורה, 2009). אופרה פרינג'. קבוצת מחול נועה דר: **עננצה**. בסנט פטרבורג: **TAKOI TEATR** (ההצגה היתה מועמדת למסיכת הזהב, 2011), במוסקבה: **טניה טניה** (MASTERSAKAYA FOMENKO); בקייב: **TEATR FRANKO**. עיצבה ספרים, תוכניות וקטלוגים עבור גופים שונים.

עמיר ברנר / מעצב התאורה למד בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, במגמת עיצוב. שימש כמרצה לתאורה באוניברסיטת תל אביב ובסמינר הקיבוצים. החל את עבודתו כמעצב תאורה בשנת 1990, ומאז עיצב תאורה ללמעלה מ-400 הצגות תיאטרון, מחזות זמר, קונצרטים, תוכניות טלוויזיה ואירועים. בין עבודותיו - בקאמרי: **קומדיה של טעויות**, **זהב טורקי**, **משרתם של שני אדונים**, **נפן בלאדי**, **הבן הטוב**, **עקר בית**, **הצמח של אבא**, **עיר הנפט**, **המלביש**. בהבימה: **קוויאר ועדשים**, **יוסף וכתונת הפסים**, **מותו של סוכן**, **מניין נשים**. בבית ליסין: **תפוחים מהמדבר**, **ריגוש**, **החדר הכחול**. במדיטק חולון: **שומבצל**, **המאווה מהכיתה**, **פינוקיו**, **אליפים**. בתיאטרון החאן: **קילר ג'ז**, **אנטיגונה**, **נוף ילדות**. בתיאטרון חיפה: **גבולות**, **כובע מלא גשם**, **נשף מסיכות**. בתיאטרון באר שבע: **הכל אודות חווה**, **אקווס**, **ביבר הזכוכית**, **שירה**, **ברוקלין בוי**, **לא על זמירים**, **לטיפול יצאנו**. מחזות זמר: **היפה והחיה**, **כמו בסרט**, **מקס ומורץ**, **טרזן וג'וק**, **חשמבה**, **הלב**, **פיטר פן**, **ספר הג'ונגל**, **צלילי המוסיקה**. פסטיבל ישראל: **נמר בראש** - ערב לכבוד ניסים אלוני, פסטיבל ישראל 1997. לאופרה: **אדיפוס רקס** 1998, למופע הפתיחה **דאוס אקס מכינה** של קבוצת "קליפה" 2001, למופע **אני ואתה** - מיקי גבריאלוב בברית הסולטאן 2002, לטכס הפתיחה של המכבייה ה-17 באיצטדיון רמת-גן ולמופע **עבודה עברית** בפארק הירקון 2008.

טל בלכרוביץ / קלידים מלחין, מעבד ופסנתרן. יליד 1975. בוגר האקדמיה למוסיקה בתל אביב (בעל תואר ראשון בהצטיינות בקומפוזיציה), למד ב-MANHATTAN SCHOOL OF MUSIC (ניו יורק), בוגר ביה"ס "רימון". זוכה מלגות קרן תרבות אמריקה ישראל כמלחין ומעבד. נגינה וניהול תזמורת בהצגות: **מעגל הגיר הקווקזי**, **הנפש הטובה מסצ'ואן**, **ג'וני הלך**, **שירת הקאמרי** (הקאמרי); **נתתי לה חיי**, **השוטר אזולאי**, **יוסף וכתונת הפסים המשגעת**, **הלהקה**, **הכבש ה-16**, **שלמה המלך ושלמי הסנדלר** (הבימה); **שחק אותה סאם** (תיאטרון בארשבט); **אהובת הדרקון**, **המצליחים**, **מלחמה על הבית**, **מילה של אהבה** (תיאטרון החאן); **שנה עם צפרדי וקרפד** (מדיטק).

מחזאות ישראלית

גטו
מאת יהושע סובול

אשכבה
מאת חנוך לוין

הבדלה
מאת שמואל הספרי

משפחה חמה
מאת ענת גוב

הרטיטי את לבי
מאת חנוך לוין

הכתובה
מאת אפרים קישון

השיבה לחיפה
מאת בעז גאון [ע"י "השב לחיפה" מאת ג'סאן כנפאני]

חוטאים [אנסמבל עיתים]
מאת יהושע סובול

עוץ לי גוץ לי
מחזמר מאת אברהם שלונסקי ודובי זלצר

פופר
מאת חנוך לוין

עד לא ידע
מאת שלמה משיח

הילכו שניים יחדיו
**** מאת א.ב. יהושע

סטמפניו
מאת עדנה מזי"א ע"פ שלום עליכם

אורזי מזוודות
מאת חנוך לוין

סוף טוב
מאת ענת גוב

בעל למופת
[בהשראת "בעל איזאל" מאת אוסקר ויילד]

שיץ
*** מאת חנוך לוין

האריסטוקרטים
מאת עדנה מזי"א

מחזאות בינלאומית וקלאסיקה

ווייצק
מאת גאורג ביכנר

משרתם של שני אדונים
מאת קרלו גולדוני

מעגל הגיר הקווקזי
מאת ברטולט ברכט

ימי שלישי עם מורי
מאת ג'פרי הטצ'ר ומיטש אלבום *

כנר על הגג
מחזמר ע"י שלום עליכם

הטייפ האחרון של קראפ [אנסמבל עיתים]
מאת שמואל בקט

המלט
מאת ויליאם שקספיר

ריצ'רד השני/ריצ'רד השלישי
מאת ויליאם שקספיר

המאהב
מאת הרולד פינטר

בי"ס לנשים
מאת מולייר

קומדיה של טעויות
מאת ויליאם שקספיר

קברט
מאת ג'ו מסטראוף

כולם היו בני
* מאת ארתור מילר

פולארד
מאת ויקטור גורדון

בקרוב

בין לבין
מאת שרה פון שוורצה

קיזוז
מאת אילן חצור

POPPER

A MUSICAL COMEDY
BY HANOCH LEVIN

Directed by **Moni Moshonov**
Original music **Omer Klein**
Choreography **Zahi Patish**
Set **Alessandra Nardi**
Costumes **Polina Adamov**
Lighting **Amir Brener**
Assistant to the director **Dvori Reiss**

Cast (in order of appearance):
Schwartziska **Irit Kaplan**
Schwartz **Itzik Cohen**
Popper **Yaniv Biton**
Katz **Nadav Asulin**
Culpa **Sarit Vino-Elad**

Keyboards **Tal Blecharovitch**

Recorded music - piano, bass & drums **Omer Klein**
Pluto studios, recorded and mixed by
Noam Levinberg, Daniel Anglister
Production manager **Mazal Malka-Ketty,**
Nili Beeri
Stage manager **Eli Moshe**
Stage hand **Amir Abudi**
Lighting operator **Eli Tamsut/**
Dorian Opincaru
Sound **Shay Sade**
Backliner **Shlomi Siboni**
Wardrobe/Props **Dafna Hendely-Itzhaki/**
Irena Wayman
Makeup **The entire Dept.**

First performance: 9/8/12
Length: Approx 1 hour 40 minutes. No interval

Schwartz and Schwartzisca, a pair of forty-ish turtle doves, make-up after a sweet squabble, thanks to the devoted mediation of their close friend, Popper. But this interference in their intimate affairs, in the course of which certain of Schwartz's little secrets are revealed to Popper, arouses in Schwartz a hot desire for Popper's death. Deeply hurt, Popper falls ill and Schwartz awaits his demise. Schwartzisca censures Schwartz and hastens to visit Popper which only fans the flame of Schwartz's evil desire, which in turn increases the frequency of Schwartzisca's visits. The Schwartzes who by now are running wild, completely ignore the efforts of Katz, a friend of Popper's, to restrain them. Popper is sinking and as last, desperate measure begs Katz urgently to find him a bride.

Katz finds a bride - Culpa, a prostitute on the Central Bus Station Beat, willing to go through with the marriage, against suitable remuneration. Katz pays. Popper thinks he has found love and recovers.

The Schwartzes take Popper's happiness as personal affront - here at least they are in agreement - and are afflicted with constipation. They beg Popper to jilt the harlot in order to alleviate their discomfort... [Hanoch Levin]